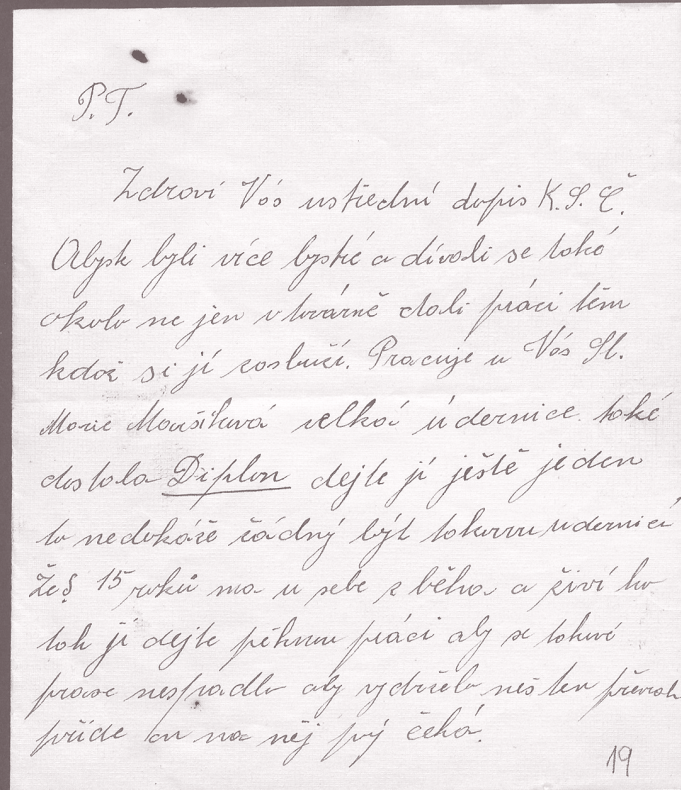

Patnáct mužů se podle instrukcí okamžitě rozdělí do tří skupin. Jsou vyzbrojeni převážně pistolemi, npor. Pavlík a kpt. Měšťan mají samopaly, npor. Matoušek ještě slzotvornou bombu a útočný granát.

Je tma, slunce vyjde až za půldruhé hodiny. V rohu špatně osvětleného náměstí, které se halí do lehké jarní mlhy, stojí nenápadné stavení se dvorkem č.p. 13. Od sousedního barokního Panského domu ho odděluje drobná rozbahňená ulička. Tudy se velkou branou zakončenou nahore obloukem vstupuje do dvora. Část zatýkácké skupiny včetně psovoda právě odsud vpadne do domku, kde žije Marie Maršíková.

Robustní vrata brány navazují na podlouhý dvoupodlažní dům s oprýskanou nažloutlou omítkou, který přiléhá k Panské uličce. Směrem k náměstí se příčně napojuje na zmiňovaný domek č.p. 13. Klasická sedlová střecha ve dvoře asi o metr přesahuje líc obvodové stěny, mimo jiné aby nepršelo na krátkou dřevěnou pavlač, kterou se dvorkem spojuje strmé mlynářské schodiště. Pod ní se skladuje dřevo a různé harampádí. V přízemí je kůlna a další hospodářské prostory. V patře chodba a jednotlivé malé byty, tvořené často jedinou světnicí. Na dvoře je polorozpadlá králíkárna, všemožné boudy a suchý záchod pro osazenstvo bytů.

Druhá část zatýkáckího komanda vstoupí do domu za rohem přímo z náměstí. Proběhne přízemím, z něhož se táhne úzkou chodbou do prvního patra rozvrzané dřevěné schodiště. Dusot těžkých bot a štěkot psa vzbudí sousedy. Dveře vpravo ústí

První udání na Marii Maršíkovou, sestru uprchlého esenbáka, v lednu 1959 ještě zapadne.